

[Guldborg.]

politiske uoverensstemmelser sig netop om, ikke at man ikke vil løse opgaver, men at man vil gøre det på forskellige måder eller i forskellig retning. Der er altså ikke noget mærkeligt i det.

Men så vil jeg da gerne på vore vegne udtrykke undren over, at dette lovforslag, som jo er det sidste af lovforslagene fra det afsluttede boligforlig, og som tager sig af den mindst udformede bestemmelse i forliget, nemlig om byggemodning og udbud af grunde, kan have i den ejendommelige politiske situation, at socialdemokratiet og socialistisk folkeparti her danner flertal om et forslag, som rummer bl. a. dette, men også meget andet, og derved nødvendigvis må komme i modsætning til de 3 andre partier, som har været med til at tage det ofte noget ubehagelige ansvar, som denne boliglovgivnings gennemførelse jo måtte være. Det undrer mig, at man ikke fra de 4 partiers side, der har forsøgt, skal vi sige at tage blot et skridt i retning at få løst boligspørgsmålet, har kunnet finde en form for den sidste del af forliget, der kunne have gjort det muligt at følges ad i hvert fald i det spørgsmål. At der så er andre spørgsmål i fremtidig lovgivning, som man måske kan komme i karambolage om, er klart. Sådan vil det altid være. Men det undrer mig, at man altså ikke har været interesseret i det, og jeg kan da kun udlægge det som det, det vel egentlig også er, at der i dette spørgsmål forelå nogle forhånds aftaler, som i virkeligheden gjorde — som vi har konstateret i udvalget — at her skulle det laves på en ganske bestemt måde.

Der er fra mindretallets side både i selve betænkningen og i bemærkningerne til ændringsforslagene meget udførligt redegjort for vore betænkeligheder; de har jo også været nævnt ved første behandling, så jeg mener ikke, der er nogen grund til, at vi skulle gennemgå dem her igen. Der kan dog være grund til at understrege, at når vi fra mindretallets side har stillet disse ændringsforslag og dermed også er gået imod nogle af de ting, der var foreslået i lovforslaget, er det ikke alene et spørgsmål om nogle formelle betragtninger. Det er en formel betragtning, kan man sige, om reglen om beboerindskud og spørgsmålet om saneringslovgivning skal ordnes i de love, hvor de

hører hjemme. Det må være en formelt rigtig betragtning, at det skal de, og det er måske ikke noget særlig heldigt oplæg til en løsning af disse spørgsmål, når man ikke vil anlægge det synspunkt.

Men der er jo også noget reelt i det, nemlig det, at det har været meget vanskeligt for de partier, som ikke har deltaget i de drøftelser, der må have ligget til grund for udformningen af dette forslag, mellem de to partier, der nu danner et flertal, virkelig at finde ud af, hvad meningen egentlig er, for bestemmelserne, sådan som de er udformet, og som flertallet fastholder dem, kan jo bruges meget vidtgående. Det er da for os et meget stort spørgsmål, om der ikke i disse bestemmelser ligger så vidtgående muligheder, at man, i øvrigt uden at komme i folketinget med sagen igen, i praksis vil kunne føre en politik, som kommer til at stride mod boligforliget.

Hvis man i dag vil spørge, om dette lovforslag er i overensstemmelse med forliget eller i modstrid med det, ville jeg ikke mene, det var rimeligt at besvare det spørgsmål med et ja eller et nej, men man kan vist besvare spørgsmålet således, at det i hvert tilfælde på punkter, som vi i venstre har lagt afgørende vægt på, når vi skulle tage et medansvar, rummer muligheder for at forlade de aftaler, vi har truffet. Derfor skal det være sagt, at hvis det er det, det skal bruges til, så er vi opmærksom på det, og så skal vi også minde om, at ansvaret og magten følges ad.

Endelig skal vi præcisere en i hvert tilfælde for os væsentlig ting — selv om vi har sagt det så tit, skal det også siges i denne forbindelse — nemlig at en meget væsentlig forudsætning for, at den boliglovgivning, vi nu har været enige om, skal føre bare i retning af det mål, vi også er enige om, er jo, at den ikke bliver ødelagt af en fortsat urimelig prisstigning og løbskkørsel i hele det område, som byggesektoren er. Det er til syvende og sidst det, der er det væsentlige, og derfor var det væsentligt for os, at de støtteordninger, der kom ind i lovgivningen, derunder rentesikringsordningen, men også støtten til det almennyttige boligbyggeri, blev ganske klart og bestemt afgrænset og afgrænset således, at man ikke bare kom ud i den situation, der har præget boligpolitikken op til de senere år, nemlig